

Det är gifvet, att, då man med en person talar om en sak, man måste med honom vara ense om hvad saken, i sin allmänhet fattad, är; emedan, då samtalets ändamål är ett närmare bestämmande eller utvecklande af saken, denna sjelf då naturligtvis måste förefinnas i bådars medvetande såsom just denna sak och ingen annan. Nu har den nationella personligheten i språket stadfäst sina för dess organer gemensamma, egendomliga uppfattningssätt och förnimmelser. En etymologisk granskning af det språkliga uttrycket torde derföre vara det lämpligaste medel att med landsmän blifva ense om en saks betydelse. Hvilken är då den i språket nedlagda betydelsen af ordet kunskap? Svaret finnes i betydelsen hos stamordet kunna. Att kunna något, det är att i sitt medvetande besitta eller ega detsamma; antingen detta nu framträder i tiden såsom en